

quos carne pepéerat, ut prædicatióne páreret Deo, quos carne pepéerat mundo. Numquid ergo hanc féminam Mártýrem díxerim? Sed plus quam Mártýrem : quæ septem pignóribus ad regnum præmissis, tot ante se mórtuos transmísit. Ad poenam prima venit, sed pervénit octáva.

Te Deum laudámus. 19.

AD LAUDES,
et per Horas, Añæ.

1. Oránte sancto Clemén-
te, * appáruit ei Agnus Dei.

2. Non meis méritis * ad
vos me misit Dóminus,
vestris corónis partícipem
fieri.

3. Vidi supra montem *
Agnus stantem, de sub
cujus pede fons vivus
emanat.

4. De sub cuius pede fons
vividus emanat, flúminis
ímpetus lætíficat civitá-
tem Dei.

5. Omnes gentes * per
gyrum credidérunt Chri-
sto Dómino.

Capítulum. Jac. j. b
Beátus vir, qui suffert
tentatióne : quón-
iam cum probátus fúe-
rit, accípiet corónam vitæ,
quam repromísit Deus
diligéntibus se.

Hymnus.

Invicte Martyr, únicum
Patris secútus Fílium,
Victis triúmphas hóstibus,
Victor fruens cœlestibus.

Tui precátus múnere
Nostrum reátum dílué,
Arcens mali contágium,
Vitæ repéllens tædium.

Solúta sunt jam víncula
Tui sacráti córporis :
Nos solve vinclis sæculi,
Dono supérni Núminis.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spírítu Paráclito,
Nunc, et per omne sæcu-
lum. Amen.

✠. Justus ut palma floré-
bit. ✠. Sicut cedrus Líba-
ni multiplicábitur.

Ad Bened. Añæ. Cum iter
ad mare cepísset, pópu-
lus voce magna clamá-
bat : Dómine Jesu Christe,
salva illum : et Clemens
cum lácrymis dicébat :
Súscipe Pater Spírítum
meum.

Oratio.

Deus, qui nos ánnua
beáti Cleméntis Már-
tyris tui atque Pontíficis
solemnitáte lætíficas : con-
céde propítius, ut cujus
natalítia cólimus, virtú-
tem quoque passiónis imi-
témur. Per Dóminum no-
strum.

Deinde fit Comm. S. Fe-
licitatis, Añæ. Date ei de
fructu mánuum suárum,
et laudent eam in portis
ópera ejus. ✠. Diffúsa.

Oratio.

Præsta quæsumus om-
nípotens Deus : ut
beátæ Felicitátis Márty-
ris tuæ solémnia recen-
séntes, méritis ipsíus pro-
tegámur, et précibus. Per
Dóminum.

AD TERTIAM.

Capitulum. Beátus vir. supra.

✠. br. Glória et honóre,
* Coronásti eum Dómine.
Glória. ✠. Et constituísti
eum super ópera mánuum
tuárum. Coronásti. Glória
Patri. Glória et honóre.

✠. Posuísti Dómine super
caput ejus. ✠. Corónam
de lápide pretiósio.

AD SEXTAM.

Capitulum. Eccli. xv.

Cibávit illum pane vitæ
et intelléctus, et aqua
sapiéntiæ salutáris potá-
vit illum Dóminus Deus
noster.

✠. br. Posuísti Dómine,
* Super caput ejus. Posuí-
sti Dómine. ✠. Corónam
de lápide pretiósio. Super
caput ejus. Glória Patri.
Posuísti.

✠. Magna est glória ejus
in salutári tuo. ✠. Glóriam

et magnum decórem im-
pónes super eum.

AD NONAM.

Capitulum. Eccli. xxxix.

Justus cor suum trádi-
dit ad vigilándum di-
lúculo ad Dóminum, qui
fecit illum, et in conspéctu
Altíssimi deprecábitur.

✠. br. Magna est glória
ejus, * In salutári tuo.
Magna. ✠. Glóriam et ma-
gnum decórem impónes
super eum. In salutári.
Glória Patri. Magna.

✠. Justus ut palma floré-
bit. ✠. Sicut cedrus Líba-
ni multiplicábitur.

IN II. VESPERIS.

Añæ de Laudibus. 630.

Psalmi ut in j. Vesp. de
Comm. Apost. [2] et loco
últimi, Ps. Crédidi. [18]

A Capitulo fit de seq.

DIE XXIV. NOVEMBRIS.

S. Joannis a Cruce
Conf. Duplex.

Omnia de Comm. Conf.
non Pont. [97] præter seq.
(m. t. v.)

Oratio.

Deus, qui sanctum
Joánnem Confessó-
rem tuum perfectæ sui ab-
negatiónis, et crucis ama-
torem exímium effecísti :
concéde, ut ejus imitatióni
júgiter inhærentes, gló-

riam assequámur ætérnam. Per Dóminum.

Commém. præced. Aña. Dedisti Dómine habitáculum Mártýri tuo Cleménti in mari, in modum templi marmórei, angélicismánibus præparátum, iter præbens pópulo terræ, ut enárrent mirabilia tua.

℞. Justus ut palma.

Pro Commém. S. Chrysoni Mart. Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit : fundátus enim erat supra firmam petram.

℞. Glória et honóre.

Oratio.

Adesto Dómine supplicatióibus nostris : ut qui ex iniquitate nostra reos nosse cognóscimus, beáti Chrysógóni Mártýris tui intercessióne liberémur. Per Dóminum.

In j. Nocturno, **Lectioes de Scriptura occurrente.**

In II. Nocturno.

Lectio ih.

Moannes a Cruce, Fontiberi in Hispánia piis paréntibus natus, a primis annis certo innótuít, quam Deiparæ Virgini futúrus esset accéptus; nam quinquén-

nis in púteum lapsus, ejúdem Deiparæ manu sublátus, incólumis evásit. Tanto autem patiéndi desidério flagravit, ut novénnis, spreto mollióri lecto, super sarméntis cubáre consuéverit. Adolésens hospítio páuperum ægrotántium Metymnæ Campifámulum sese addíxit, quibus magno caritátis ardóre, vilíssima quæque compléctens officia, præsto áderat. Cujus exémplo excitáti céteri, eadem caritátis múnera ardéntius obibant. Verum ad altióra vocátus, beátæ Mariæ Virginitatis de Monte Carmelo institútum amplexus est : ubi sacérdos ex obediéntia factus, severióri disciplinæ, et arctióri vitæ cupidíssimus, primitívam órdis régulam ex superioriis licéntia ita professus est, ut, ob jugem Dominicæ passiónis memóriam, bello in se, tamquam in infensissimum hostem indícto, vigíliis, jejúniis, férreis flagéllis, omnique poenárum género, brevi carnem cum vítiis, et concupiscéntiis suis crucifíxerit; dignus plane, qui a sancta Terésia inter puriiores

sanctioresque ánimas Ecclésiám Dei id téporis illustrátes recense-rétur.

℞. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimicis, et a seductóribus tutávit illum : * Et dedit illi claritátem ætérnam. ℞. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. — Et dedit.

Lectio v.

Singulári vitæ austeritate, et ómnium virtútum præsidio munitus, præ assidua rerum divinárum contemplatióne diuturnas, et mirábiles écstases frequénter patiebátur : tantóque in Deum æstuábat amóre, ut, cum divínus ignis sese introdiútius continére non posset, foraserumpere, ejúsque vultum irradiáre visus sit. Proximórum salúti sumópere inténtus, tum in verbi Dei prædicatióne, tum in sacramentórum administratióne fuit assiduus. Hinc tot méritis auctus, strictióriisque disciplinæ promovéndæ ardóre veheménter accénsus, sanctæ Terésie comes divínus datus est, ut, quam ipsa inter soró-

res primævam Carméli órdis observántiam instauráverat, eámdem et inter fratres, Joánne ad-jutóre, restitúeret. Innúmeros itaque una cum Deifámula in divíno ópere promovéndo perpéssus labóres, cœnóbia, quæ ejúdem sanctæ Virginitatis cura per totam Hispániam érecta fúerant, nullis vitæ incómodis, et periculistér-rítus, singula perlustrávit, in quibus, aliisque quam plúrimis ejus ópera érectis, restaurátam observántiam propagándo, verbo et exémplo firmávit : ut mérito primus post sanctam Terésiam Carmelitarum Excalceatórum órdis professor et parens habeátur.

℞. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum : stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. ℞. Induit eum Dóminus lorícám fidei, et ornávit eum. — Et.

Lectio hv.

Virginitatem perpétuo coluit, impudentesque mulieres ejus pudicitie insidiári conántes, non modo repulit, sed étiam Christo lucrifécit. In divinis explicándis arcánis

æque ac sancta Terésia, apostólica sedis iudicio, divinitus instructus, libros de mystica theologia cœlesti sapientia refertos conscripsit. Semel interrogatus a Christo, quid præmii pro tot laboribus posceret, respondit: Domine, pati, et contemni pro te. Império in demones, quos e corporibus sæpe fugabat, discretione spirituum, prophetiæ dono, miraculorum gloria celebratissimus, ea semper fuit humilitate, ut sæpius a Domino flagitaverit eo loco mori, ubi omnibus esset ignotus. Voti compos factus, Ubédæ diro morbo, et in cruce quinque plagis sanie manantibus, ad implendum patiendi desiderium constantissime toleratis, Ecclesiæ sacramentis pie sancteque susceptis, in Christi Crucifixi amplexu, quem semper in corde atque ore habuerat, post illa verba: In manus tuas commendo spiritum meum, obdormivit in Domino, die et hora a se prædictis, anno salutis millesimo quingentesimo nonagesimo primo, ætatis quadragésimo nono. Mi-

grantem ejus animam splendidissimus ignis globus excipit; corpus vero suavissimum odorem spiravit, quod etiamnum incorruptum Segovia honorifice colitur. Eum plurimis ante et post obitum fulgentem signis Benedictus decimus tertius Pontifex maximus in Sanctorum numerum retulit.

✠. Iste homo. [105]

In iij. Nocturno, Homilia. Sancti Evangelii, fratres. de Communi. [108]

Pro S. Chrysogono Mart.

Lectio iy.

Chrysogonus, Diocletiano imperatore, Romæ inclusus in carcere, ibi biennium sanctæ Anastasiæ facultatibus vixit: quam etiam afflictam propter Christum a viro suo Publico, proptereaque a suis orationibus per litteras auxiliium postulantem, mutuis epistolis est consolatus. Sed cum imperator Roman scripsisset, ut reliquis Christianis, qui in vinculis essent, interfecisset, Chrysogonus Aquilejam ad se mitteretur, eo perductus est. Cui imperator: Accersivi, inquit, te Chrysogone, ut hono-

ribus augeam, si modo induxeris animum deos colere. At ille: Ego eum, qui vere est Deus, mente et oratione veneror: deos autem, qui nihil sunt nisi demonum simulacra, odi et exsecror. Quo responso excandescens imperator, ad Aquas Gradatas eum securi percuti jubet, octavo Kalendas Decembris: cujus corpus projectum in mare, paulo post in littore inventum, Zoilus Presbyter in suis ædibus sepelivit.

Te Deum laudamus. 19.

In Laud. Comm. simpl.

Æna. Qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam. ✠. Justus ut palma.

Vesp. a Capit. de seq.

DIE XXV. NOVEMBRIS.

S. Catharinæ

Virg. et Mart. Duplex. Omnia de Communi Virginum [122] præter seq.

Oratio.

Deus, qui dedisti legem Moysi in summitate montis Sinai, et in eodem loco per sanctos Angelos tuos corpus beate Catharinæ Virginis et Martyris tuæ mirabiliter collocasti: præsta quæsumus, ut ejus

méritis et intercessiōne, ad montem, qui Christus est, pervenire valeamus. Qui tecum vivit.

Comm. præced. Æna. Hic vir despiciens mundum et terræna, triumphans, divitias cœlo condidit ore, manu. ✠. Justum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iy.

Catharina, nobilis virgo Alexandrina, a prima ætate studia liberalium artium cum fidei ardore conjungens, brevi ad eam sanctitatis et doctrinæ perfectionem pervenit, ut decem et octo annos nata eruditissimum quemque superaret. Quæ cum Maximi jussu multos propter christianæ religionis professionem varie tormentis cruciatus, ad supplicium rapi videret; non dubitans ipsum adiit Maximinum, eique nefariam immanitatem objiciens, sapientissimis rationibus Christi fidem ad salutem necessariam esse affirmavit.

✠. Propter veritatem, et mansuetudinem, et justitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua

℣. Spécie tua et pulchritudine tua, inténde, prospere procéde, et regna. — Et dedúcet.

Lectio v.

Cujus prudéntiam Maximínus admirátus, retinéri eam jubet, accersítis úndique doctíssimis homínibus, magnisque propósitis præmiis, qui convíctam Catharínam a Christi fide ad idolórum cultum perduxissent. Quod contra áccidit. Nam plures philósophi, qui ad eam coarguéndam convénerant, vi ac subtilitáte ejus disputatiónis tanto Jesu Christi amóre sunt incénsi, ut pro illo mori non dubitáverint. Quamóbre Maxímus blandítiis ac promíssis Catharínam de senténtia dedúcere aggréditur: verum id frustra fieri intélligens, verbéribus afféctam, plumbatisque contúsam, dies úndecim sine cibo ac potu inclúsam tenet in cárcere.

℞. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus óleo lætítiæ. ℣. Propter veritátem, et mansuetúdinem, et justítiam. — Proptérea.

Lectio vi.

Quo témpore Maximíni uxor, et Porphyrius belli dux, viséndæ vírginis causa cárcerem ingrési, et ejúsdem prædicatióne in Jesum Christum credéntes, póstea martyrio coronáti sunt. Interim Catharína edúctur e custódia: et rota expeditur crebris et acútis præfixa gládiis, ut vírginis corpus crudelíssime dilaceráretur. Quæ máchina brevi, Catharínæ oratióne, confrácta est: eóque miraculo multi Christi fidem suscepérunt. Ipse Maximínus in impietáte et crudelitáte obstinátior, Catharínam securi pércuti imperat. Quæ fórtiter dato cápite, ad duplicátum virginitátis et martyrii præmíum evolávit, séptimo Kaléndas Decémbris: cujus corpus ab Angelis in Sina Arábiæ monte mirabiliter collocátum est.

℞. Afferéntur. [133]

In iij. Nocturno, Homilia.

Sæpe vos, fratres. de Comuni. [136]

Vesperæ a Capitulo de sequenti.

—#—

DIE XXVI. NOVEMBRIS.

S. Silvestri

Abbatis. Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont. [97] præter seq.

Oratio.

Clementissime Deus, qui sanctum Silvéstrum Abbátem sæculi hujus vanitátem in apérto túmulo pie meditántem ad erémum vocáre, et præcláris vitæ méritis decoráre dignátus es: te supplices exorámus; ut ejus exémplo terréna despiciéntes, tui consórtio perfruámur ætérno. Per Dóminum.

Et fit Commem. præced.

Aña. Veni sponsa Christi, áccipe coronam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum. ℣. Diffúsa est. **Oratio ut supra. 635.**

Deinde S. Petri Alexandrini Episcopi et Mart.

Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certávit usque ad mortem, et a verbis impiórum non tímuit: fundátus enim erat supra firmam petram.

℣. Glória et honóre.

Oratio.

Infirmítatem nostram respice omnipotens Deus: et quia pondus própriæ actiós gravat,

beáti Petri Mártyris tui atque Pontíficis intercessio gloriósa nos prótegat. Per Dóminum.

In j. Nocturno, Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iii.

Silvéster, Auxími in Picéno nóbili géneré ortus, statim puerílem ætátem lítteris ac bonis móribus mirífice exornávit. Adolésens Bonóniam ad stúdia jurisprudentiæ missus a patre, cum sacris lítteris a Deo mónitus dedisset óperam, paréntis incurrit indignatióne, quam æquo ánimo toto decénio pertulit. Ob egrégiam ejus virtútem a canónicis cathedrális Auximánæ ecclésiæ sócius honóris eléctus est; in quo múnere pópulo oratióibus, exémplo et concióibus opem tulit.

℞. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum:

* Et dedit illi claritátem ætérnam. ℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. — Et dedit illi.

Lectio v.

Inter funus nobiles cuiusdam defuncti, in aperto tumulo formosi viri sui que propinqui deforme cadaver conspiciens: Ego, inquit, sum quod hic fuit; quod hic est, ego ero. Et mox, peracto funere, illa sibi Domini occurrente sententia: Qui vult venire post me, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me, in solitudinem majoris perfectionis studio secessit, ibique vigiliis, orationibus jejuniisque deditus, crudas tantum herbas in cibum saepius adhibuit. Ut autem magis lateret homines, varias mutavit sedes; ac demum pervenit ad montem Fanum, locum, quamvis prope Fabrianium, eo tamen tempore desertum, ibique in honorem sanctissimi patris Benedicti templum erexit, congregationisque Silvestrinorum fundamenta jecit, sub regula et habitu in visione sibi ab eodem Sancto ostensis.

R. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam glorie induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit

eum. **V.** Induit eum Dominus loriceam fidei, et ornavit eum. — Et ad portas.

Lectio vj.

At invidens satanas variis terroribus illius monachos turbare nitentur, noctu monasterii januas hostiliter invadens. Sed vir Dei hostis impetum ita repressit, ut monachi in sancto instituto magis confirmarentur, ac patris sanctitatem agnoscerent. Spiritu prophetiae aliisque donis enduit. Quae ut semper profunda humilitate conservavit; ita contra se demonis invidiam concitavit, a quo praeceps actus per scalas oratorii, et prope interimendus, praesentissimo Virginis beneficio incolumitati redditus est. Quod beneficium perpetua et singulari in illam pietate commendavit ad ultimum usque vitae spiritum, quem fere nonagenarius, sanctitate et miraculis clarus, Deo reddidit anno salutis millesimo ducentesimo sexagesimo septimo, sexto Kalendas Decembris. Ejus Officium ac Missam Leo decimus tertius Pontifex maximus

ad universam extendit Ecclesiam.

R. Iste homo. [105]

In iij. Nocturno, Homilia.
Grandis fiducia. de Comuni Abb. j. loco. [117]
Pro S. Petro Alexandrino.

Lectio iij.

Metrus Episcopus Alexandriae, post Theonam virum sanctissimum, sanctitatis et doctrinae splendore non solum illustravit Aegyptum, sed toti luxit Ecclesiae Dei. Qui in persecutione Maximiani Galerii illam temporum acerbitatem ita pertulit, ut multi admirabilem ejus patientiam intuentes, plurimum in christiana virtute proficerent. Is primus Arium Diaconum Alexandrinum, propter schisma Meletianum, cui faverat, a fidelium communi se junxit. Ad eum capitis ab eodem Maximiano damnatum in carcere cum Achilles et Alexander Presbyteri deprecatores Arianum venissent, respondit: noctu apparuisse sibi Jesum veste discissa; causamque rei sciscitanti dixisse: Arius vestem meam, quae est Ecclesia, dilaceravit. Quibus etiam

praedicens fore, ut sibi in episcopatu succederent, praecipit, ne unquam Arium in communionem reciperent, quem Deo mortuum esse sciret. Et hanc divinam praenotionem veram fuisse, non diu post rei probavit eventus. Denique duodecimo sui episcopatus anno, sexto Kalendas Decembris, abscisso capite, ad martyrii coronam evolavit.

Te Deum laudamus. 19.

In Laud. fit Commem. simplicis, Aña. Qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam custodit eam.

V. Justus ut palma.

Oratio ut supra. 637.

DIE XXIX. NOVEMBRIS.

S. Saturnini

Martyris Commemoratio.

In Vesp. Aña. Iste sanctus pro lege Dei sui certavit usque ad mortem, et a verbis impiorum non timuit: fundatus enim erat supra firmam petram.

V. Gloria et honore.

Oratio.

Deus, qui nos beati Saturnini Martyris tui concedis natalitio perfrui, ejus nos tribue meritis adjuvari. Per Dominum.

IN VIGILIA

S. Andreæ Apostoli.

Si Festum S. Andreæ venerit Feria ij., de Vigilia fit Officium in Sabbato præcedenti et Commem. S. Saturnini in Dominica.

Officium fit de Feria, ut dictum est in Rubricis generalibus, cum Homilia et Oratione de Vigilia ut infra.

Lectio sancti Evangelii secundum Joannem.

Lectio ij. Cap. j. e

In illo tempore : Stabat Joannes, et ex discipulis ejus duo. Et respiciens Jesum ambulāntem, dicit : Ecce Agnus Dei. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tractatu vij. in Joannem, post initium.

Uia talis erat Joannes amicus sponsi, non quærebat gloriam suam, sed testimonium perhibebat veritati : numquid voluit apud se remanere discipulos suos, ut non sequerentur Dominum? Magis ipse ostendit discipulis suis quem sequerentur : habebant enim illum tamquam agnum. Et ille : Quid me attē-

ditis? Ego non sum agnus. Ecce Agnus Dei. De quo et superius dixerat : Ecce Agnus Dei. Et quid nobis prodest Agnus Dei? Ecce ait, qui tollit peccatum mundi. Secuti sunt illum, hoc audito, duo, qui erant cum Joanne.

Responsoria de Feria occurrente.

Lectio ij.

Videamus sequentia. Ecce Agnus Dei. Hoc Joannes. Et audierunt eum duo discipuli loquentem, et secuti sunt Jesum. Non sic illum sequebantur, quasi jam ut inhærerent illi : nam manifestum est, quando illi inhæserunt, quia de navi eos vocavit. In his enim duobus erat Andreas, sicut modo audistis. Andreas autem frater Petri erat. Et novimus in Evangelio quod Petrum et Andream Dominus de navi vocavit, dicens : Venite post me, et faciam vos piscatores hominum. Et ex illo jam inhæserunt illi, ut non recederent.

Lectio iij.

Modo ergo quod illum sequuntur isti duo, non quasi non recessuri sequuntur, sed videre voluerunt ubi habitaret, et

DIE XXX. NOVEMBRIS.

S. Andreæ Apostoli. Duplex ij. class.

facere quod scriptum est : Limen ostiorum ejus exterat pes tuus : surge ad illum venire assidue, et erudire præceptis ejus. Ostendit eis ille ubi maneret : venerunt, et fuerunt cum illo. Quam beatum diem duxerunt, quam beatam noctem! Quis est, qui nobis dicat, quæ audierint illi a Domino? Edificemus et nosmetipsi in corde nostro, et faciamus domum, quo veniat ille, et doceat nos, et colloquatur nobis.

Ad Laudes, ut in Psalterio. Et dicuntur Preces feriales flexis genibus, ut supra. 65.

Oratio.

Quæsumus omnipotens Deus : ut beatus Andreas Apostolus, cujus prævenimus festivitatem, tuum pro nobis impleret auxilium : ut a nostris reatibus absoluti, a cunctis etiam periculis eruamur. Per Dominum.

Deinde pro Commemor. S. Saturnini, Añã. Qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam. ✝. Justus.

Oratio ut supra. 639.

Omnia hic non propria de Communi Apost. [2]

IN I. VESPERIS.

Añã, Capitul. et Hymn. de Laudibus. 647.

✝. In omnem terram exivit sonus eorum. ✝. Et in fines orbis terræ verba eorum.

Ad Magnif. Añã. Unus ex duobus, qui secuti sunt Dominum, erat Andreas frater Simonis Petri, allel.

Oratio.

Majestatem tuam Domine suppliciter exoramus : ut sicut Ecclē-

siaë tuæ beátus Andréas Apóstolus éxstitit prædicátor et rector; ita apud te sit pro nobis perpétuus intercèssor. Per Dóminum.

AD MATUTINUM.

In I. Nocturno.

Añã. Vidit Dóminus Petrum et Andréam, et vocávit eos.

Añã. Veníte post me dicit Dóminus, fáciam vos fieri piscatóres hóminum.

Añã. Relictis rétibz suis, secúti sunt Dóminus Redemptórem.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. **℟.** Et in fines orbis terræ verba eórum.

De Epístola beáti Pauli Apóstoli ad Romános.

Lectio j.

Cap. x.

Inis legis, Christus, ad justítiam omni credéti. Móyses enim scripsit, quóniam justítiam, quæ ex lege est, qui fécerit homo, vivet in ea. Quæ autem ex fide est justítia, sic dicit: Ne díxeris in corde tuo: Quis ascéndet in cœlum? id est, Christum dedúcere: Aut quis descéndet in abyssum? hoc est, Christum a mórtuis revocáre. Sed quid dicit Scriptúra? Prope est verbum in ore tuo, et in

corde tuo: hoc est verbum fidei, quod prædicámus. Quia si confiteáris in ore tuo Dóminum Jesum, et in corde tuo credideris quod Deus illum suscitávit a mórtuis, salvus eris.

℟. Cum perambuláret Dóminus juxta mare Galilææ, vidit Petrum et Andréam rétia mitténtes in mare, et vocávit eos, dicens: * Veníte post me, fáciam vos fieri piscatóres hóminum. **℣.** Erant enim piscatóres, et ait illis. — Veníte.

Lectio ij.

Corde enim créditur ad justítiam: ore autem confessio fit ad salútem. Dicit enim Scriptúra: Omnis, qui credit in illum, non confundétur. Non enim est distinctio Judæi et Græci: nam idem Dóminus ómnium, dives in omnes, qui invocant illum. Omnis enim, quicumque in vocáverit nomen Dómini, salvus erit. Quómodo ergo invocábunt, in quem non credidérunt? Aut quómodo credent ei, quem non audierunt? Quómodo autem áudient sine prædicánte? Quómodo vero prædicábunt nisi mittántur? sicut scriptum est:

Quam speciósi pedesevangelizántium pacem, evangelizántium bona!

℟. Mox ut vocem Dómini prædicántis audívit beátus Andréas, relictis rétibz, quorum usu actúque vivébat, * Ætérnæ vitæ secútus est præmia largiéntem. **℣.** Hic est qui pro amóre Christi pepéndit in cruce, et pro lege ejus sustínuit passiónem. — Ætérnæ.

Lectio iij.

SED non omnes obédiunt Evangélio. Isaías enim dicit: Dómine quis crédidit auditui nostro? Ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi. Sed dico: Numquid non audierunt? Et quidem in omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Sed dico: Numquid Israel non cognóvit? Primus Móyses dicit: Ego ad æmulatióem vos ad dúcam in non gentem: in gentem insipiéntem, in iram vos mittam. Isaías autem audet, et dicit: Inventus sum a non quærentibus me: palam apparui iis, qui me non interrogábant. Ad Israel autem dicit: Tota die ex-

pándi manus meas ad pópulum non credéntem, et contradicéntem.

℟. Doctor bonus, et amicus Dei Andréas dúcitur ad crucem: quam a longe aspiciens dixit: Salve crux, * Súscipe discipulum ejus, qui pepéndit in te magister meus Christus. **℣.** Salve crux, quæ in córpore Christi dedicáta es: et ex membris ejus tamquam margarítis ornáta. — Súscipe. Glória Patri. Súscipe.

In II. Nocturno.

Añã. Dignus sibi Dóminus computávit Mátyrem, quem vocávit Apóstolum, dum esset in mari, allelúia.

Añã. Diléxit Andréam Dóminus in odórem suavitátis.

Añã. Bíduo vivens pendébat in cruce beátus Andréas pro Christi nómine, et docébat pópulum.

℣. Constitúes eos príncipes super omnem terram. **℟.** Mémores erunt nóminis tui Dómine.

Lectio iv.

Ndréas Apóstolus Bethsáidæ natus, qui est Galilææ vicus, frater Petri, discipulus Joánnis Baptistæ, cum